

Rèplica José Montilla davant el Consell Nacional

Dissabte 29 de març de 2008

Vivim una situació excepcional de sequera, l'any més sec des que hi ha estadístiques. I hi fem front amb les infraestructures que tenim. Però les infraestructures no s'improvisen d'un dia per l'altre. I convé dir que en els 23 anys de Govern de CiU en el que respecta a les infraestructures d'abastament d'aigua a la regió metropolitana de Barcelona no es va fer res. I res és res. Perquè les úniques intervencions que es van fer les va fer l'entitat metropolitana. El Govern de Catalunya no va fer res. En d'altres territoris certament que amb col·laboració amb els ajuntament va abordar en els anys 80 el mini-transvassament juntament amb el Consorci d'Aigües de Tarragona, però a la regió metropolitana on viuen 5 dels 7 milions i mig de catalans no es va fer res. Es va parlar molt, que si el Roine, un projecte en el que nosaltres no creiem, però també sobre el que cal dir una cosa: si avui el Govern espanyol i francès es posessin d'acord per fer el Roine, i es posessin d'acord amb els regants francesos, les aproximacions que fan els experts és que aproximadament en 14 anys tindríem aigua. Però el problema el tenim ara i a curt termini. No s'han fet les infraestructures.

Nosaltres hem apostat sempre per una nova política de l'aigua, i així ho vàrem expressar fa quatre anys a la campanya electoral, a les campanyes autonòmiques i municipals... És la nostra posició. Nosaltres no creiem en els transvassaments, ni fa quatre anys ni ara. No creiem que aquesta sigui la solució estructural per garantir el subministrament d'aigua i assegurar el desenvolupament econòmic del nostre país. Les solucions són diverses, no n'hi ha una de sola. Estalviar: els plans d'estalvi comencen a donar fruits. En el conjunt de Barcelona un 4% d'estalvi, en el conjunt de Catalunya un 7%. Per les campanyes, la conscienciació, i el preu... ho dic perquè l'aigua no es paga a tot arreu d'igual manera, i després parlaré de la solidaritat.

Reutilitzar: estem començant a acabar algunes infraestructures per poder reutilitzar les aigües depurades. Si les depurem, i això suposa un cost molt important que paguen els ciutadans, després les hem de reutilitzar. I això són programes que estan en marxa i ja han començat a donar resultat.

Aprofitar i recuperar aquífers, recs antics, com el Comtal, pous, donar suport als municipis perquè puguin millorar el seu abastament amb els seus recursos... tot això s'està fent, amb moltes actuacions que a vegades expliquem poc... segurament també. Tot això s'està fent.

I després l'aposta de la dessalació, que tampoc la inventem nosaltres. Fa molts anys que l'apliquen molts països, alguns de molt desenvolupats, no només el que només tenen aquesta opció. També països que tenen rius i aposten per la dessalació. Que ja no té els costos que tenia fa 10 o 15 anys, que és competitiva també en preu i també en altres opcions.

Però els amics de CiU durant 23 anys no van fer res, van parlar del Roine, però no van fer res... ni dessalació, ni transvassament, ni res...

I ara hem començat, l'abril de l'any passat, la construcció de la primera gran dessalinitzadora que és la metropolitana i que s'està construint al Delta del Llobregat. Estarà funcionant a l'abril de l'any que ve. Aportarà aproximadament el 20% del consum de la regió metropolitana. El problema és que el problema el tenim ara. O el podem tenir més greu a la tardor.

La dessalinitzadora està en construcció. S'ha adjudicat la duplicació de la dessalinitzadora de la zona Maresme-Costa Brava. S'ha decidit també l'emplaçament per la nova dessalinitzadora per la zona Garraf-Penedès, a Cunit. Les solucions estructurals les tenim clares, no les estem discutint sinó que les estem en aquest moment executant.

I tenim per tant un horitzó a mig termini que dona solució al problema estructural de la falta d'aigua que serà creixent. Per tant el problema no és estructural, no és pensar en transvassament per donar solució al desenvolupament de Catalunya. I dic això perquè quan el PP plantejava el transvassament avalat per CiU cap al Llevant, es estava pensant en solucionar un problema puntual de falta d'aigua per uns mesos, perquè hi havia el risc de que es quedessin sense aigua de boca a València. Sinó que s'estaven pensant en camps de golf i s'estava pensant el grans desenvolupaments urbanístics... en d'altres coses que no són els problemes que nosaltres tenim en aquests moments. Ho dic també perquè crec que cal diferenciar.

Nosaltres vàrem ser els que vam canviar el transvassament, i no hem canviat de política. No creiem en els transvassaments com a solucions estructurals, i per això estem fent el que estem fent. Ara bé, estem davant una situació excepcional... que igual no es produeix... o no sabem si encara s'agreuja més. Perquè no sabem si plourà... i si plou, doncs no farà falta ni aigua de l'Ebre, ni del Segre, ni vaixells, ni res d'això. Però nosaltres tenim la obligació de preparar-nos pel pitjor. Perquè el que no ens podem permetre és que 5 milions dels 7 i mig de Catalunya es quedin sense aigua de boca.

I dit això, aquest és el problema quan parlem de solidaritat i responsabilitat. Perquè també hi ha gent que entén la solidaritat al nostre país com la obligació que tenen els demés de ser solidaris amb mi. Però el país és un. I els recursos del país són del país, no són propietat de ningú. Són propietat de tots. I això cal tenir-ho present. Ho dic perquè parlar de la solidaritat en abstracte està molt bé. Però la solidaritat en concret vol dir que si no plou haurem d'agafar aigua d'allà on n'hi hagi. Perquè la gent begui.

I s'haurà de defensar i aquest partit això ho haurà de defensar. No ens poden tremolar les cames al primer problema perquè, entre d'altres coses, si la gent confia en nosaltres quan venen les eleccions és perquè saben que si cal prenem les decisions per garantir aquelles qüestions essencials per garantir el que ells necessiten. Que nosaltres som de fiar, que som responsables.

CiU farà un discurs per afavorir l'enfrontament territorial, i hem d'estar preparats. I dit això, nosaltres tenim la obligació d'explicar-nos millor, de coordinar-nos millor, d'afinar més les coses, que se'ns entengui millor, però també la obligació de ser coherents, i de vegades no dir només el que la gent vol

escoltar, sinó també el que no es vol escoltar però respon a la realitat. I en aquest sentit, ja sé que és posar una mica d'aigua al vi en un dia com el d'avui, però crec que era necessari fer aquesta reflexió.